

Изненадващо пътуване
към себе си

Рене Фройнд

Никой
не знае
часа

enthusiast

*Тази книга се издава с подкрепата на Федералното канцлерство
на Република Австрия*

BUNDESKANZLERAMT ÖSTERREICH

René Freund
NIEMAND WEISS, WIE SPÄT ES IST

Copyright © Deuticke im Paul Zsolnay Verlag Wien, 2016

Рене Фройнд
Никой не знае часа

© Жанина Драгостинова, *превод*, 2018
© Биляна Славкова, *художник на корицата*, 2018
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2018

ISBN 978-619-164-273-1

Рене Фройнд

Никой
не знае
часа

Превод от немски
Жанина Драгостинова

enthusiast
София, 2018

На Бабу

ПЪРВА ЧАСТ

ПАРИЖ

Топлината се разливаше на вълни из скута ѝ, тръгваше надолу по краката и после се връщаше нагоре към корема. Горещината ставаше непоносима, но Нора си кротуваше.

Шофьорът на таксито потегли рязко, за петнайсетина метра даде газ до дупка и удари спирачка като човек, който не е съвсем на себе си.

– Doucement, s’il vous plaît* – каза Нора.

Шофьорът погледна мрачно в огледалото за обратно виждане. „Типичен парижки шофьор на такси, неучтивостта му не може да те впечатли“, помисли си Нора и погледна как Сена тече. Очевидно това бе единственото нещо, което се движеше в уличното задръстване в петък следобед. Валеше като из ведро.

– Какво казахте? – попита Бернхард.

– Че не бива да кара като луд – отвърна Нора.

– Така нищо няма да постигнете – рече Бернхард. – Кажете му, че разходът на бензин се увеличава с около шейсет процента, а безсмисленото триене на спирачките намалява живота им сто процента.

Нора не му обърна внимание и като инатливо дете продължи да гледа навън през прозореца.

Горещината в скута ѝ стана непоносима.

– Ето, вземете – каза внезапно Нора.

– Бих предпочел той да седи помежду ни – каза Бернхард. – Знаете, че прекаленото нагриване в областта на гениталиите при мъжете може да доведе до безплодие.

Нора се замисли какъв светкавичен отговор да даде, но в момента не ѝ хрумваше нищо остроумно за областта на гениталиите и безплодието. Чак сега осъзна напълно, че се налага

* Внимателно, моля! (Фр.) – Бел. прев.

да се отпрати на пътешествие с този тип! Пътешествие, което щеше да продължи много дни, дори седмици. Не е истина!

– Какво държите там? – попита строго шофьорът на таксито. „Типичен парижки шофьор на такси, помисли си Нора, параноичен, че и по-зле.“

– Това е урна – рече Нора. – Урната с праха на баща ми.

– Съвсем прясна? – Сега вече шофьорът на таксито доби угрижен вид.

– Толкова прясна, колкото може да е прясна пепелта – отвърна Нора. – Би трябвало да знаете, нали ни взехте от Пер Лашез.

– Дойдохте директно от крематориума, така ли?

– Баща ми със сигурност. Но не берете грижа, няма да оставим дупки от изгаряне по седалките ви.

– Моите съболезнования – каза шофьорът на таксито. „Типичен парижки шофьор на такси, помисли си Нора, меко сърце под груба обвивка. Най-вероятно сега ще последва и някой виц, защото типичният парижки шофьор на такси има чувство за хумор.“

– Трябва да е бил „огън човек“ баща ви – обади се пак шофьорът на таксито.

– Може и така да се каже – измърмори Нора и за момент ѝ се стори, че водните капки, които се стичаха по отражението на лицето ѝ в стъклото на колата, всъщност са нейните сълзи.

2

Цялата тази каша почна ден по-рано. Нора знаеше, че ако будилникът пропищи преди седем, това рядко е добър знак. Предстоеше ѝ особена среща. И то на другия край на града. Всъщност не пишеше будилник, а мобилният ѝ телефон се обаждаше със звука на арфа. Беше си я избрала, защото това беше най-нежната от всички възможни мелодии, но с течение

на времето бе почнала да я намразва. Кафето и душът не помогнаха много. Още сънena, тя се заклатушка из лабиринта на коридорите в метрото.

Във величествената входна част на сградата Нора се почувства съвсем мъничка и безпомощна. Обърна се стреснато, когато портиерът я заговори.

– Какво желае мадам? – Пазителят на небесните двери я погледна снизходително. Божи телохранител. Тя измрънка едно доста сконфузено изречение, в което се чу името метр Дидие. Девет часът сутринта, това определено не беше нейното време. Както и да е, бе точна.

Във Франция нотариусите спадат към най-горната каста на обожаваните полубогове, Нора бе наясно. Все пак вече живееше достатъчно дълго в Париж. Шарл Дидие се беше разположил на улица „Фобур Сент-Оноре“, на един хвърлей от Елисейския дворец, което допълнително подчертаваше важността на личността му. Това тук не беше Париж на Нора. Тя обитаваше един мъничък апартамент във Втори район, квартал, който с криволичещите си улички и малки, шармантни магазинчета приличаше на село, особено в сравнение с разкоша в центъра на властта.

Тя тръгна по червения килим на мраморното стълбище, оградено встрани от месингови парапети. Дамата от приемната я въведе в чакалня. Нора седна на един от фотьойлите, които не само че бяха направени в стила на Луи XVI, но и наистина бяха от осемнайсети век. Тази чакалня беше почти толкова голяма, колкото жилището на Нора. Почувства се ужасно.

След няколко минути на вратата се появи един мъж. Беше облечен с черно кожено яке над разкопчана в горната част синя риза.

– Здравейте, дете мое – каза той – Мон дьо, колко сте пораснала!

Нора се изправи и вежливо пое ръката, която се протегна към нея. Този не би могъл да бъде никакъв нотариус!

Добре, ризата му беше „Ив-Сен Лоран“, а коженото яке „Прада“, но...

– Извинете, мадмоазел, аз съм Шарл Дидие...

– Бонжур, метр!

– Спокойно се откажете от това „метр“. Наричайте ме Шарл!

Той я поведе към кабинета си, който категорично бе по-обширен от апартамента ѝ.

– Нора – каза нотариусът, като по френски маниер постави ударението не върху „о“, а върху „а“, – първо искам да ви изкажа съболезнованията си. И то наистина от цялото си сърце. Знаете ли, когато дойдохте с баща си в Париж, той осъществи с моя помощ покупка на апартамента в Шестнайсети район. Кога беше това? Хиляда деветстотин...

– Осемдесет и четвърта – рече Нора.

– Навремето това беше една първите ми добри сделки. Донесе ми късмет. Кантората просперира и се разрасна. Но вие едва ли ще ме помните. Бяхте съвсем малко момиченце.

– Била съм на четири, метр.

– Шарл. Моля ви, казвайте ми Шарл. Оттогава непрекъснато поддържах контакт с баща ви. Знаете, професионално, от време на време той имаше нужда от юридически съвет. Беше фин човек. Джентълмен. Един-два пъти в годината обядвахме заедно долу в бистрото. Дааа, а преди няколко месеца баща ви направи завещанието си със скромната ми помощ.

– Разбрах това от документите – каза Нора. – Честно казано, учудих се. Все пак аз съм единственото му дете.

Нотариусът кимна замислено. В този миг през главата на Нора внезапно се стрелна мисъл: „Ами ако не съм единственото дете? Може пък баща ми да има и други деца? Може да се окажа с дузина братя и сестри! Какво значи дузина, само едно да е, пак е достатъчно! Или пък да е завещал апартамента си на Дружеството за защита на животните? Макар че точно това съвсем не би му подходило. За животните се се-

щаше само като ги видеше в сварено състояние, а и нямаше склонност към злобно оригиналничене.

– Знаете ли, никога не е излишно човек да си направи за-вещание по всички правила. А баща ви все пак не беше болен, нали? – попита метр Дидие.

– Всъщност не. Почина рано сутринта, отивайки да си купи вестник. Инфаркт.

– О, Нора, много съжалявам...

– Беше на седемдесет и пет все пак. – И сега, както доста често в последните дни, на Нора ѝ се стори, че ѝ се налага да утешава другите, а не обратното. Справяше се отлично, тъй като това ѝ помагаше да скрие собствената си мъка. В тези неща и бездруго беше опитна. Нора никога не плачеше. Тя не можеше да плаче.

– Искате ли нещо за пиене, мадмоазел Нора? Кафе?

– Чаша вода, моля.

Нотариусът взе телефона:

– De l'eau, s'il vous plaît.*

Не след дълго в кабинета влезе дамата от приемната, балансирайки старомодна гарафа и две чаши върху поднос. Постави я на масата.

– Господин Едикойси дойде ли вече? – попита нотариусът.

– Да, мосю – усмихна се секретарката.

– Тогава го поканете да влезе.

На Нора много ѝ се прииска да знае дали господин Едикойси няма да се окаже изненадващият наследник, но учтивостта не ѝ позволи да попита. Все пак не се стърпя:

– Защо ми казахте да си освободя известно време?

– Ами работата е в това, че... Надявам се, че успяхте да си подредите задълженията така, че да имате свободно време?

– Да – отвърна Нора, – успях да го уредя. – Тя леко се изчерви, тъй като премълча колко лесно ѝ се удаде всичко това.

– Кремирането мина, нали? – попита метр Дидие.

* Вода, моля! (Фр.) – Бел. прев.

– Утре сутринта.

– Чак утре? – За кратко челото му се сбърчи. – Всъщност да, това не би трябвало да е проблем.

Нора не разбираше за какво иде реч, но не беше в стила ѝ да показва нетърпеливост. „За съжаление, казваше си тя често. Хората заслужаваха човек да бъде по-нетърпелив с тях.“

Рене Фройнд
НИКОЙ НЕ ЗНАЕ ЧАСА

Превод *Жанина Драгостинова*
Редактор *Мария Чунчева*
Коректор *Людмила Стефанова*
Художник на корицата *Биляна Славкова*
Предпечат *Десислава Борисова*

Австрийска. Първо издание.
Формат 60x90/16
Печатни коли 15

ISBN 978-619-164-273-1

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат Алианс Принт

Нора току-що е загубила баща си.

Сам по себе си този факт е достатъчно тъжен, но това не е всичко: татко ѝ е оставил завещание и има необичайна последна воля. За да получи огромна сума като наследство, Нора трябва да загърби приятния си живот в Париж и да се отправи към непознатата Австрия. И там, в ледените Алпи, да разпръсне праха на баща си. На всичкото отгоре трябва да направи това неочаквано пътешествие, контролирана от кандидат за нотариус, избран от баща ѝ.

Бернхард е педантичен младеж, пълна противоположност на жизнерадостната и спонтанна наследница. Нора и Бернхард не знаят предварително къде отиват и какво ще правят. Всеки ден младата жена получава указания за това – или писмо от баща си, или видеофайл, подготвени от него преди смъртта му. И всеки ден от това пътуване им носи нови познания – за самите тях, за близките им хора, за живота, и разкрива отдавна погребани тайни.

Роман за любовта и приятелството и за едно необичайно пътешествие с изненадваща дестинация.

„Рене Фройнд ни предлага забавление, утеха и рафинирана критика на ценностите на нашето време.“
WienerZeitung

„Перфектната книга за уикенда! Започнеш ли я, не можеш да я оставиш, защото има интересен сюжет, забавна е и съвсем ненапратливо подтиква към размисъл.“
BuchWoehle

www.enthusiaст.bg

9 786191 642731

Цена: 15,00 лв.

